

hjælp til arbejdsløse, der faar Understøttelse af Arbejdsløsheds-kasser eller Fortsættelses-kasser i saadanne uforudseelige Tilfælde, som bringer vedkommende i særlig økonomisk Vanskelighed. Der kan altsaa ikke bevilges saadanne arbejdsløse fortløbende Hjælp til Betaling af Husleje, Afdrag paa Gæld, Afbetaling eller lignende“.

Hjælpekassebestyrelserne er saaledes — i Modsætning til, hvad Tilfældet var efter de tidligere Arbejdsløshedslove, — over for Medlemmer af anerkendte Arbejdsløsheds-kasser bundet til kun at yde Hjælp i de angivne Tilfælde — store Forsørgerpligter og langvarig Sygdom — og i Tilfælde, der svarer til disse, herunder saadanne uforudseelige Tilfælde, som bringer vedkommende i særlig økonomiske Vanskeligheder. Som Følge af denne Begrænsning af Hjælpekassebestyrelsernes Adgang til at yde Hjælp til nydende Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasserne vil det ikke kunne undgaas, at et betydeligt Antal af disse, naar Arbejdsløsheden strækker sig over længere Perioder, vil tvinges til at henvende sig til Fattigvæsenet for at faa den i det enkelte Tilfælde tilstrækkelige Hjælp.

Ogsaa med Hensyn til den offentlige Hjælp, som Lov Nr. 181 af 23. Juni 1932 om midlertidigt Statstilskud til Kommunerne i Anledning af Hjælp til arbejdsløse har aabnet Adgang til, og som ikke kan overstige, hvad paagældende som Medlem af Arbejdsløsheds-kassen vilde kunne opnaa, er der fastsat en Bestemmelse, der vil kunne hindre Ydelsen af en højst fornøden og rimelig supplerende Hjælp fra Hjælpekassen, idet Lovens § 3, Stk. 3, bestemmer, at der til arbejdsløse, der oppebærer Hjælp i Henhold til Loven — bortset fra Sygdom og store Forsørgerpligter — kun i særlige Tilfælde kan ydes Hjælp af de kommunale Hjælpekasser.

Dertil kommer, at denne Lov ligesom den ordinære Arbejdsløshedslov kun gælder for Lønarbejdere. Som Følge heraf er der et betydeligt Antal Personer, der direkte eller indirekte er ramt af Krise eller Arbejdsløshed — saaledes selvstændige Næringsdrivende og Personer indenfor de frie Erhverv —, som overhovedet er udelukket fra Hjælp efter Loven, og for hvem den begrænsede Hjælpekassehjælp, som de eventuelt maatte kunne opnaa, vil være utilstrækkelig til at holde dem fri af Fattigvæsenet.

I Erkendelse af det uretfærdige i, at de Mennesker, der saaledes af Arbejdsløshed og Krise tvinges ind under Fattigvæsenet, derved skal miste deres borgerlige Rettigheder og berøves den Adgang til Hjælp uden Fattighjælps Virkninger, som den gældende Lovgivning i ikke ringe Omfang byder ikke-fattigunderstøttede, har man fundet det paatrængende nødvendigt at søge Udveje for, at dette undgaas.

Regeringen har derfor ment at burde fremsætte Forslag om, at Hjælp, som det almindelige kommunale Forsørgelsesvæsen i Krisetiden maa yde trængende, hvis Trang skyldes Arbejdsløshed eller paa anden Maade er en Følge af Erhvervskrisen, ikke skal have de med Fattighjælp forbundne Virkninger, medmindre særlige Forhold maatte tale imod disse Virkninger Bortfald, og i øvrigt under Betingelser svarende til de i Fattiglovens § 35, Stk. 1, fastsatte. Da der allerede i længere Tid under den herskende Krise i vidt Omfang har maattet ydes Fattighjælp, der alene eller hovedsagelig er begrundet i Arbejdsløsheden eller Krisen i øvrigt, finder man det endvidere rigtigt yderligere at foreslaa, at saadan Fattighjælp, ydet inden Lovens Ikrafttræden, under tilsvarende Betingelser skal kunne eftergives.

Bestemmelserne og Vilkaarene i Forslagets §§ 1 og 2 omfatter i og for sig ogsaa forskudsvis udbetalte Underholdsbidrag, der har faaet Fattighjælps Virkning, men man har dog, som § 3 viser, indsat en særlig Bestemmelse om Eftergivelse af saadan Hjælp, hvorved man har lagt Hovedvægten paa Skønnet over, om Faderen efter sine hidtidige Forhold kan betragtes som efterladende med Hensyn til sine Forpligtelser som Forsørger.

For at skabe ensartede Afgørelser indenfor de enkelte Landsdele har man derhos foreslaaet, at Kommunalbestyrelsernes Afgørelse kan indankes for Amtmanden. For Københavns Vedkommende foreslaas det at give Adgang til Indankning for Socialministeren.

Man foreslaar, at Loven faar Gyldighed indtil Udgangen af Aaret 1933, idet man da i Løbet af Efteraaret 1933 vil kunne skønne over, hvorvidt Krisesituationen gør det ønskeligt, at der for Rigsdagen fremsættes Forslag om Forlængelse af Lovens Gyldighed udover det anførte Tidspunkt.